

Sinovi Krajne, čvrstih rod očetov,
brst srečnih časov, srečnih časov kal!
al' pridete od knezov al' od kmetov,
če lenih zaničujete drhal,
neutrudno hoč'ite za duhá skrbeti,
na učenosti zmeraj bogateti,
to od mladosti, zlati vek k vam gre;
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Ne boj se, komur stvarnica odrekla
zlató, stan žlahtni, imenitni dom!
Dobil si stanovitost huj' od jekla,
k' goré prenaša, sinje skale lom'.
Postava čvrsta, jasni um t' je dota,
povej mi, kdo je s to že bil sirota,
če prav ob času z njo obračat' vé?
Mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Kar voda ribi, tiču zrak, čebeli
so rože, to naj delo bode vam;
zgubljen'ga časa rane ne zaceli
nečimrna ljubezen, zdravje zmam'.
Zastonj se rumenjaki jim bliščijo,
zastonj device zale jim cvetijo,
ki njih pogoj, umelnost zamudé:
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Zato še enkrat pevca poslušajte:
Prihoda čast zdaj obstoji na vas;
pa nič na starost se ne zanašajte,
živét' za svojih vnukov zlati čas;
neovržljiva je: mladosti leta
za tista dela so priložnost svéta,
ki srečne, imenitne vas storé;
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Žalovanje po prijatelju v vojski

Log ti zapuščen, hladilen!
žalostno t' odprem srce;
lek, samota! si vračilen,
zbriši meni ti solzé!

Ljube rožice! povejte
je li dragi tukaj bil?
Tako milo me ne glejte;
vem, pri vas se ni mudil!

Hrupa mestnega praznoba
mi je huji muke vir,
notranja bridkost, grenkoba
najde le v dobravah mir.

Tičiče! ste me obsule,
slišale me sem prispet',
ure tiste so minule,
vidim zdaj vas proč letet'!

Vas vprašam, sinje skale:
Bo spet videl ljub' menè?
Te se govoriti bale!
Mal'ka glas mi kliče: »Ne!«

Tam pa žali me vodica,
'z suhe drage priškrblja,
dragega morda solzica!
men' opomba prestrašna.

Vetrea šep'ta mi pihljaj,
dahnem še enkrat lahko,
me tolaž' od boja dihljaj:
»Prišel, prišel dragi bo!«

Priti utegne, al' prepozno!
bom peščičica zemljé, —
da napis tolažbo grozno:
Prid', kjer ločit' ne preté!

Sonet

Lepo je videti, kak' v zelenjadi
vodíce od podnebja se plavijo,
al' kak' od sonca luči se bliščijo
predragih biserov lepí zakladi;

lepo je rože videti pomladi,
ki jutra prvi žarki jih zlatijo;
al' zvezde, ki očeta čast gorijo
na néba potih o polnočnem hladi.

Pa vse še lepše videt' je devico,
kateri cvetja ni še odpihala
strupena moč posvetnega viharja;

nedolžnost njena otemni danico,
očesi nje sta Kerubov zrcala,
'z lic njenih sveti se nebeška zarja.

Hrepenenje

(Iz Schillerja)

Srečna b'la bi moja duša,
ko bi znala 'z ječe pot;
tu v dolini solz jo skuša
le golj'fivih truma zmot!
Tam deželo, tam cvetlice,
tam vse lepši vidim svet:
O, da b' imel perutnice,
tjekaj hotel bi zletet'!

Strun prijetnih glas brenkljati
se od tamkaj vedno sliš',
sladki čutim duh pihljati,
k'ter'ga poln je paradiz;

zlate jablane šibijo
se od zlahtnega sadú,
tamkaj rože ne zgubijo
mraza zimskega cvetú.

Srečno biti je v lepavah,
k' večno v soncu se blišče,
pač prijeten v teh višavah
ozdravljuje zrak srcé.

Toda reka z'lo šumeča
š'roko stavi nam mejó,
moč valov je predereča,
srce upada mi srčnó.